Az élet veszélyeztetettségét mélyen átélték,
küzdelmeik célja pedig az életben maradás volt!

Mindig számolniuk kellett
a természeti környezet kockázataival,
az emberi kapcsolatok törékenységével,
saját testi-lelki erejük végességével,
és a társadalom igazságtalanságaival.

A problémákkal való folytonos szembesülés
életformájukká vált!

Ez szembesítette őket azzal, „ami van”,
és így megismerhették azt, „Aki Van”.

Ez csöndjüknek végtelen távlatot,
munkájuknak türelmet,
imájuknak lelki mélységet,
„népi ájtatosságuknak” hitelességet adott.

Megadta nekik a messzire tekintő ember méltóságát.

Érzéseik arculatát a dalok adták meg,
szavaik sava-borsa a humor volt.

Mindez egyszerűségüket és szegénységüket
a világ leggazdagabbjaivá nemesítette.

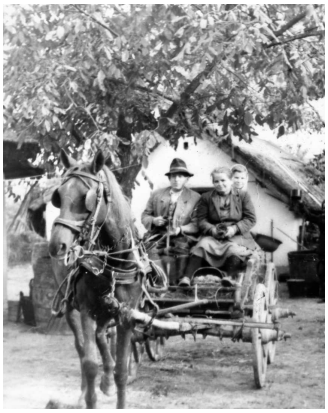

Adassék nékik tisztelet!

Ismerjük el sorsot vállaló bátorságukat,
méltányoljuk élettapasztalatukat,
még gyarlóságuk ellenére is.

**Életük mélyebb megértésével felfedezhetjük
a társadalom és az egyház megújulásának
ma is érvényes útjelzőit.**